

Egy levél, kommentárral

Június 10-én a következő levelet írtam D. Horváth Gábornak, a Napi Magyarország főszerkesztőjének: „Tisztelt Főszerkesztő Ur! Lapjának június 9-i számában Ugró Miklós foglalkozott Boldoggá tesz a miniszterelnök című cikkemmel (Népszabadság, június 7.). Állításainak tartalmi vonatkozásaira nem térek ki. Szóvá szeretném azonban tenni írásának egyik módszertani szempontból jellegzetes fogását.

Cikkemben ezt állítom: »Az ugyanis a legbőségesebb örömforrás, ha az történik, amire számítunk. Én azt várom a miniszterelnöktől, ahányszor védekezésre kényszerül, hogy lódtítani és fenyegetőzni fog; és sohasem csalódom. Ezért állítom, hogy a miniszterelnök engem boldoggá tesz.« Ugró úr ezt az ironikus gondolatmenetet így adja vissza: »Eörsit az teszi túláradóan boldoggá, hogy szerinte a miniszterelnök rendszeresen hazudik és fenyegetőzik.« Ez gondolatmenetem durva meghamisítása, hiszen ki örül az ilyeneknek? Amíg valamely nyomdatermék ilyen trükkökhöz folyamodik, addig nem tekinthető újságnak a szó európai értelmében. Ezt őszintén sajnálom. Már sok éve vágyódom olyan hazai konzervatív sajtótermékre, amellyel nem szégyen, hanem

öröm vitatkozni.” Végezetül arra kértem a címzettet, hogy leveletem közölje a lapjában.

Ezek után reggelente átlapoztam a Napi Magyarországot. Ezt az újságot eddig csak akkor vettem kézbe, amikor egy barátom, aki mazochista hajlamainál fogva

mindent elolvas, telefonon értesített arról, hogy a lap valamelyik munkatársa megtisztelő figyelmére méltatott. Most is viszolyogtam attól, hogy a szóban forgó nyomdaterméket megvásároljam, ezért megállapodtam az újságárral, hogy a három lapból, amelyet betekintésre elém rak, legalább kettőt megveszek. Minthogy – várakozásaimnak megfelelően – levelem nem jelent meg a Napi Magyarországon, mindig a másik két újságot vittem haza. A lapozgatás azonban igazolta legrosszabb gyanúimat. Ilyesféle címekre bukkantam: A Soros Alapítvány kuratóriumának elnöke Vásárhelyi Miklós, Nagy Imre elárulója. Milyen bájos definíció, milyen talpraesetten foglalja össze egy több mint hat évtizedes közéleti pálya lényegét! Vagy: Magyar Bálint ennyit meg ennyit lopott! Milyen körmönfontan válaszol egy efféle cikk a Fidesz és a Postabank gyanús ügyleteit bizonyító dokumentumokra! Eszembe ötlött egy régebbi kép és képaláírás,

*Már sok éve
vágyódom
olyan hazai
konzervatív
sajtótermékre,
amellyel
nem szégyen,
hanem
öröm
vitatkozni.*

amely már korábban is hűledezésre készített. Amikor unokaöcsém a parlamentben ismertetett néhány bizonyítékot Simicska Lajos üzelmeiről, a Napi Magyarország erről szóló első oldalas beszámolójának ezt a címet adta: „Eörsi hazudik.” Mellette Eörsi Máttyás fényképe, a következő képaláírással: „Hazudik és gyáva.” Azt állítottam, hogy „ilyen első oldalas cím és képaláírás a Lajtától nyugatra pusztán szakmai okból is elképzelhetetlen”. Ugyanígy elképzelhetetlen Ugró Miklós módszere is, amely a fentebb olvasható, naiv levél megírására készített.

Tisztelt uraim, ne panaszkodjanak arról, hogy az írott sajtóban nincs médiaegyensúly, mert ez csupán mennyiségi úton amúgy sem teremthető meg. Egyensúly mindaddig nem jöhet létre, míg érvelés helyett hamisításhoz, meggyőzés helyett pedig uszításhoz méltóztatnak folyamodni. Arról pedig tapintatból nem is beszéllek, milyen leküzdhetetlen, egyensúlygátló nehézségek elé állítják – felületes pillantás számára is szembeszökően – a mocskolódo kartársakat azok a stiláris feladatok, amelyeket az alany és az állítmány egyeztetése után még meg kell oldaniuk. A primitív torzításokat és rágalmakat összeeszkábáló henye gondolkodás henye stílusba öltözhet csupán. Hogyan is bimbózhatna ki ilyen lélektani feltételek között Magyarországon konzervatív értékek képviseletére alkalmas sajtóorgánium?

Eörsi István

író